

Alkotmánybíróság
Budapest 1015
Donáti u 35-45

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/01753-0/2020	
Érkezett: 2020 OKT 15.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 3 db	lu

Fehér-Major Barnabás

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény - továbbiakban: Abtv. - 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d., pont értelmében vizsgálja meg a Szolnoki Törvényszék 8.Bpk.172/2020/3 számú ítéletének, valamint a Szegedi Ítéletábrla Bpkf. I. 312/2020/5 számú ítéletének Alaptörvénnyel való összhangját, állapítsa meg alaptörvény-ellenességüket, és az Alaptörvény 24. cikk (3) bekezdés b., pont, illetve az Abtv. 43 § (1) bekezdés alapján semmisítse meg azokat.

1. Az érintettség kifejtése, a történeti tényállás és a jogorvoslati út.

Kilenc éve börtönben vagyok. A bebörtönözésem miatt most, kilenc év eltelté után született meg az a bírósági döntés, amely az állatcseri letöltendő szabadságvesztést meghatarozza, az összbüntetési ítélet.

Az Alkotmánybíróság 10/2018 (VII.18) határozata, majd ugyan ebben a körben született 1/2020 (I.2) határozata tette lehetővé, hogy megszülethessen a jelenlegi jogerős összbüntetési ítéletem.

A Szolnoki Törvényszék sérelmesül döntésével 15 év 3 hónap fegyházban állapította meg az összbüntetés tartalmát, mely ellen fellebbezéssel ellentem és hiúdkoztam az életem kilenc éve, arra, hogy a személyiségem milyen irányban változott, beismerem a bűncselekményeket és letöltöm, hogyam tervezem kompenzálni a sértettségemet és helyreállítani a megtörtént társadalmi egyensúlyt.

A Szegedi Helyőrség a fellebbezésemet alapnormák tartotta, de nem az értékelésem alapján. Évértékelésem, és azt, hogy a törvényi minimumban, 12 évben állapították meg az összbüntetői ítélet tartamát nem fogadták el a 3/2002 Büntető Fegyelmi Határozat - továbbiakban: BFH - II/1. pontjában foglaltak miatt, így 15 év és 7 napban határozták meg az összbüntetői ítéletemet.

Fogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem, további jogorvoslat nincs.

2., Az Alaptörvényben rögzített, a sérelmezett bírói döntéssel megperített jogok.

- Alaptörvény B., cikk 9) bekezdés
- Alaptörvény XV. cikk
- Alaptörvény XXIV. cikk

3., Indoklás arra, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel.

Hivatkozva a 10/2018 (VII. 18) AB határozat - továbbiakban: ABH - [23] bekezdésére, álláspontom szerint pontosan azért, mert az összbüntetői ítélet lesz az a bírósági döntés, amely az elítelt által letétendő szabadságvesztést meghatározza, azaz az összbüntetői ítélet lesz az a bírósági döntés, amely a büntetői célterületben megfogalmazottakat gyakorlati tartalommal változtatja, mely alapján véltmenhető a társadalom számára a bűnösség feka, és a társadalomra veszélyessége, különös jelentőséggel bír a bíróság értékelő, elemző tevékenysége a tekintetben is, hogy az elítelt az összbüntetésbe foglalatáig eltelt időben milyen irányban mozgult el a társadalmi megítélés szempontjából, látható-e változás a személyiségében és az hogyan értékelhető, ezáltal a társadalomra veszélyessége miként változott, vagy változott-e. És bár nem jöhet szóba a klasszikus értelemben vett büntetés-hiszabítás, álláspontom szerint ahhoz, hogy az elítelt valóban olyan helyzetbe kerülhessen, mintha határozati büntetését szabták volna ki, és ezáltal érvényesüljön a jogállamiságtól fakadó kiszámíthatóság elve, a bíróságnak anélkül, hogy az alapítéletek mértékét külön-külön megváltoztatná, figyelembe kell vennie az idő közben keletkezett akár enyhítő, akár súlyosító körülményeket, és a törvényi határon belül, ehhez mérten kell meghatározni az összbüntetői ítéletet. Különös tekintettel arra is, hogy a szabadságvesztés bűn-

Letén az elítélést eredményező esetelemény elkövetője által megbírtott jogi és társadalmi egyensúly helyreállítását kívánatos szolgáltatni azáltal, hogy a szabadságvesztés végrehajtása alatt, a külön erre a célra képzett szakemberek, az elíteltet visszaillenszék a társadalomba úgy, hogy annak jogkövető tagjává váljon.

Az ítéletkiszabás és a szabadságvesztés végrehajtásának törvényi szabályozása egymásra épülő rendszer, melynek közös célja a társadalom védelme. Azonban nem beszélhetünk célra irányított büntetésről - és így elfogadhatatlannak is - olyan össz büntetési ítélet kiszabása esetében, amikor a bebörtönzést követően kilenc év elteltével úgy határozzák meg azt, hogy az eltelt idő alatt bekövetkezett személyiségváltozást, az elítelt motivációját, együttműködését, változtatni akarást, tevékeny megbánását nem veszi figyelembe a bíróság.

A jogállamiság elvből fakadó garanciális elem éppen e miatt az is, hogy a társadalom által kívánható módon alkalmazza az állam a büntetőjogi szankcióit, kívánható eredménnyel arra nézve, hogy a büntetéseljárás elkövetővel megbírtott egyensúly valóban helyreállítható-e, és mikor, hiszen az ítéletkiszabás és a szabadságvesztés végrehajtás jogi normáinak címzettei e tekintetben a társadalom jogkövető tagjai is.

Álláspontom szerint az, hogy a bebörtönzést követően kilenc év elteltével született össz büntetési ítélet meghatározásakor nem vizsgálta a bíróság az eltelt idő alatt bekövetkezett, vagy épp ke nem következett változásokat, azt, hogy még mindig kívánható alapként használható-e az elítélésben fennálló indokok a rendkívül magas ítélet kiszabására, avagy nem, meghatározhatatlannak teszi a norma címzette számára a törvényben megfogalmazott büntetési céljelölést, és kívánhatatlannak az abból következő büntetés kiszabás elveinek alkalmazhatóságát. Erőteljes pozitív változás esetén pedig az ítélet elvezeti célra irányultságát, arányosságát.

Az által tehát, hogy a Szolnoki Törvényszék és a Szegedi Helytábla a BTH II/1., pontjában foglaltak szerint járt el, megsértette az Alaptörvény B., cikk (1) bekezdésében rögzítettként fakadó követelményeket. Bár az Alkotmánybíróság az Alaptörvény B., cikk (1) bekezdés megsértését a joggyakorlati alapján csak meghatározott esetekben állapítja meg, az mégis kiemelten érdemel, hogy a sérlemerült bírói döntések a BTH kötélessé alkalmazza miatt felbontják a jogállamiság elvből fakadó követelmények teljesítésének rendjét az által, hogy a BTH: 1., szűkíti a jogszabály keretét, mivel az össz büntetési jogintézményét gyakorlatilag kieme-

Li a büntető anyagi jogi szabályok közül; 2., címzetti számára kizárhatótlanná teszi azt a bírósági döntést, amiről a letöltendő szabadságvesztést meghatározza; 3., nem jogszabály.

A jogállamiság elve nem kiegészítő, másodlagos szabály, és nem pusztán deklarató, hanem önálló alkotmányjogi norma, aminek sértése önmagában is meg alapozza valamely jogszabály alkotmányellenességét. Ebből levezetve; a jogállamiság elvét sértő BTH alkalmazása önmagában is meg alapozza a bírósági döntés alkotmányellenességét.

A tisztességes eljárás követelménye akkor teljesül, amikor az eljárás tisztességességét garantáló garanciális elemek alkalmazásával hoz a bíróság döntést. Az összbüntetés jogintézménye büntető anyagi jogi kategória, így annak meghatározásakor a büntető anyagi jogi szabályok alkalmazása az a garanciális elem, amiről az összbüntetési eljárást tisztességesnek tezik.

Hinnemlyben az összbüntetés jogintézménye büntető anyagi jogi kategória, az összbüntetési ítélet meghatározásakor alkalmazni kell az 1978. évi IV. törvény - továbbiaktum: rBtk - 83. § - át úgy, hogy a „törvényben meghatározott keretek között” és nem a büntetési tétel alsó és felső határát, hanem az összbüntetés szabályait kell érteni.

A büntető anyagi jogi szabályok alkalmazása nélkül, az összbüntetési eljárás tisztességtelenné válik. A BTH II/1. pont kizárja az összbüntetés jogintézménye céljának - arányos büntetés garantálása (ABH [39]) - megvalósulását, kizárja a büntető anyagi jogi szabályok alkalmazását az ítélet meghatározásakor, ezért az összbüntetési eljárás nem felel meg a tisztességes eljárás követelményének.

Az összbüntetési eljárás tisztességének vizsgálatakor figyelembe vehető másik eljárási garancia a: „ az összbüntetés tartalmát úgy kell meghatározni, mintha határozati büntetést szabnának ki”.

A Büntetőeljárásról szóló törvény lehetőségét ad az ügyek egyenlítésére, így a rBtk büntetési szabályaira és büntelmezésre vonatkozó szabályait alkalmazhatja a bíróság anélkül, hogy az elben a letöltendő szabadságvesztés tekintetében ugyanazzal az eredménnyel járó összbüntetés jogintézményét alkalmazni kellene. Abban az esetben azonban, amennyiben bármilyen okból mégis az összbüntetés jogintézményének alkalmazása válik szükségessé, különös figyelmet kell fordítani arra, hogy az összbüntetés tartalmát úgy kell meghatározni, mintha határozati büntetést szabnának ki, ugyanis

ha nem pontosan ugyan azon feltételek mellett határozza meg a bíróság az összbüntelési ítélet tartalmát, mint más, összehasonlítható helyzetben lévő személy vonatkozásában, akinek bármilyen okból egy eljárásban bírálták el a cselekményeit, az ítéletének tartalmát, nem teljesít az egyenlő bánásmóddal követelménye.

A BtH II/1., pont alkalmazásával született bírói döntés tehát az Alaptörvény XV. cikkében rögzített személyiségi jog sérelmét is okozza.

Esetemben az ügyek egyesítésének törvényi feltételei fennálltak. Mivel megpróbáltam magam kivenni a büntetőjogi felelősség alól, minden eljárás nyomozati szakaszban volt és akkor indult újra, amikor elfogtak, így még a célszerűség is azt követelte volna meg, hogy egy eljárásban bírálják el a cselekményeket, de az a kijelöltrendelvényzet, ami az ügyösszegeket, bírásgéket terbeli, megakadályozta az egyesítést, így hat ítéletem született, míg másoknak, akik ugyanennyi büntetelményűt kaptak, de bármilyen okból egyesítettek az ügyeket, egy ítéletük született. Nekem a büntetés kiszabásánál nem alkalmazva állapított meg a bíróság guani határozati büntetést, míg másoknak a büntető anyagi jogi szabályok alkalmazásával állapították meg a határozati büntetést.

A rBtk 93.§-a azt mondja ki, hogy: „az összbüntelési tartalmát úgy kell meghatározni, mintha határozati büntetést szabnának ki.” Nem teszi hozzá, hogy: de a 83.§ (1) bekezdésének alkalmazása nélkül.

Álláspontom szerint a BtH II/1., pont alkalmazásával hozott bírói döntések esetemben megsejtették a megkülönböztetés tilalmát az előzőekben írtak alapján.

Összegeve tehát; esetemben az által, hogy az összbüntetés jogintézményének alkalmazása vált szükségessé, de a bíróság a BtH II/1., pontban foglaltak miatt nem alkalmazhatta a rBtk büntető anyagi jogi szabályait a szabadságvesztés tartalmának meghatározásakor, megsejtette a tiszteletes eljárásához való jogomat és nem teljesítette az egyenlő bánásmóddal követelményét.

Továbbá az ellett kilenc év, amit azért töltöttem és töltök, hogy a büntetés végénél, meg kell, hogy határozza azt az ez idő után kibocsátott szabadságvesztés tartalmát, mely a kilenc évvel korábban elkövetett cselekmények miatt került meghatározásra. Magától érthetődő, hogy kilenc év alatt az ember személyisége valamilyen irányban változik a bebörtönzés miatt. Ezt a változást is elbíráló módon a társadalomra veszélyességét nem értékelni, álláspontom szerint egyenlő

azzal, hogy a relatív büntetői célszerűséget hagyják figyelmen kívül a jogalkalmazók, illetve ellentétes Kt. Zsoltóczy Fajos alkotmánybíró, 23/1990(X.31.) AB határozathoz csatolt párhuzamos véleményével is, azaz ellentétes az Alkotmánybíróság álláspontjával.

4.) Annak bemutatása, hogy a jogorvoslati lehetőségeimet kimentettem.

A Szolnoki Törvényszék 8. Bpk. 172/2020/3 számú elsőfajú ítélet ellen fellebbezést jelentettem be, melyet a Szegedi Héközlábla Bpkf. I. 312/2020/5 számú ítéletével elbíralt. Többleti jogorvoslati lehetőség nincs. A jogerős ítélet 2020. augusztus 25. napján kézbesítették számomra.

Nyilatkozom, hogy személyes adataimod közze lehetik, ahhoz kifejezetten hozzájárultam.

2020. 10. 06.

Tisztelettel,

- Mellékletek:
- Szolnoki Törvényszék 8. Bpk. 172/2020/3 ítélet
 - Szegedi Héközlábla Bpkf. I. 312/2020/5 ítélet
 - Szegedi Fellebbezési Függőesség Bf. 149/2020/2. indoklás